

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST.

Saibacher Diocesanblatt.

Št. VI.

Vsebina: 25. Leonis Papae XIII. Epistola encyclica ad Anglos. — 26. Decretum S. Cong. Rit. quoad festa Ss. Emigdii et Francisci Borgiae. — 27. Nachrechnung. — 28. Razpis Schlackerjeve ustanove. — 29. Duhovne vaje za duhovnike. — 30. Kanonično obiskovanje in birmovanje. — 31. Škofijska kronika. — 32. Konkurni razpis.

1895.

25.

Epistola Apostolica Leonis PP. XIII. ad Anglos.

LEO PP. XIII.

ad Anglos

Regnum Christi in Fidei unitate quaerentes Salutem et Pacem in Domino

Amantissimae voluntatis significationem sibi quoque a Nobis habeat gens Anglorum illustris. — Eam quidem allocuti communiter sumus, datâ non multo antehac epistola apostolica ad principes et populos universos: verumtamen ut id propriis literis efficeremus, iam Nobis admodum in desiderio resederat. Desiderium alebat ille quo semper fuimus animo propenso in nationem vestram, cuius res a vetustate praeclaras christiani fasti loquuntur: eaque amplius movebant quae non infrequenti cum popularibus vestris sermone acceperamus, tum de observantia Anglorum in Nos humanissima tum praecipue de calescentibus istie animorum studiis in eo, ut pacem sempiternamque salutem per fidei unitatem requirant. — Testis autem est Deus quam incensam foveamus spem, posse operam Nostram afferre aliquid ad summum christianae unitatis negotium in Anglia tuendum et procurandum: Deoque, benignissimo conservatori vitae, habemus gratiam, qui, ut istud etiam contenderemus, hoc Nobis aetatis incolumitatisque concesserit. Quoniam vero optati

exitus expectationem nullâ in re magis quam in admirabili gratiae eius virtute collocamus, in id ipsum propterea appellare Anglos, quotquot gloriantur christiano nomine, meditato consilio decrevimus. Atque eos invitamento et alloquio cohortari aggredimur, ut pariter erigant ad Deum et intendant fiduciam, opemque ab illo, tantae rei maxime necessariam, assiduitate sanctarum precum implorent.

Caritati in vos providentiaeque Nostrae facta Pontificum decessorum praelevent, in primis Gregorii Magni: cuius quidem insignia de religione ac de humanitate promerita, iure in gente vestra singulari quodam nomine collaudantur. Quum enim *pro convertendis Anglis Saxonibus, quemadmodum in monachatu proposuerat, assiduis cogitationum fluctibus urgeretur*¹⁾, si apostolicos in eis labores praesens quidem obire, ad ampliora destinante Deo, non potuit, mirum sane quo ille animo, qua constantia grande propositum institit perficiendumque curavit. Nam ex ipsa monachorum familia, quam

¹⁾ Ioann. Diac. in vita eius II, 33.

domi suae ad omnem doctrinam et sanctimoniam eximie formaverat, illuc delectam manum, beati Augustini ductu, alacer mittit, contra miseram superstitionem nuncios evangelicae sapientiae, gratiae, mansuetudinis. Coepta porro sua nullis humanis subnixi praesidiis, et spem per difficultates crescentem, plena tandem videt et cumulata. — Cuius eventum rei eidem Augustino per litteras nuncianti, triumphans ipse gaudio ea rescripsit: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis: gloria Christo . . . . cuius morte vivimus, cuius infirmitate roboramur, cuius amore in Britannia fratres quaerimus quos ignorabamus, cuius munere quos nescientes quaerebamus, invenimus. Quis autem narrare sufficiat quanta hic laetitia in omnium corde fidelium fuerit exorta, quod gens Anglorum, operante omnipotentis Dei gratia, et tua Fraternitate laborante, expulsis errorum tenebris, sanctae fidei luce perfusa est: quod mente integerrima iam calcat idola, quibus prius vesano timore subiacebat?*¹⁾ Idemque Ethelberto regi Cantii et Bertae reginae gratulatus est epistolis perbenignis, quod altera *recordandae memoriae Helenam*, alter *Constantinum piissimum Imperatorem* essent imitati²⁾; tum utrumque et gentem saluberrimis monitis confirmavit, plenisque prudentiae institutis provehere et augere reliquã vita non desiit. Ita in Britanniae finibus christianum nomen, temporibus priscis ab ipsa Ecclesia invectum, propagatum, vindicatum,³⁾ quod exterarum deinde occupatione gentium oppressum, longo intervallo defecerat, feliciter Gregorio auspice restitutum est.

Haec principio revocare libuit, non ideo solum quia per se egregia sunt et Ecclesiae Christi gloriosa sed quia populo Anglorum, cuius gratiã sunt gesta, certe erunt ad commemorandum pergrata. — At vero, quod magni interest reputare, eadem

¹⁾ *Epist.* XI, 28, *al.* IX, 58.

²⁾ *Ib.* XI, 66, *al.* IX, 60; IX, 29, *al.* XI, 59.

³⁾ In hoc valde egit sanctus Caelestinus I, adversus haeresim pelagianam, quae Britannos infecerat. Qua de re sanctus Prosper Aquitanus, scriptor eiusdem aetatis, idemque postea sancti Leonis Magni notarius, sic habet in suo *Chronico*: »Agricola pelagianus, Severiani pelagiani episcopi filius, ecclesias Britanniae dogmatis sui insinuatione corruptit. Sed ad actionem Palladii diaconi, Papa Caelestinus Germanum, antisiodorensis episcopum, *vice sua* mittit, et deturbatis haereticis, Britannos ad catholicam fidem dirigit.« Migne, *Bibl. PP.* — S. Prosp. Aquit. *opp.*, vol. un., pag. 594.

caritatis Gregorii instantiaeque argumenta, transmissa veluti hereditate, in eis non dissimiliter apparent qui Pontifices successerunt. Sive enim dignis pastoribus designatis, sive datis humanae divinaeque doctrinae magistris optimis, sive disciplinae et hortationis suppeditatis auxiliis, diligentissime est ab illis abundeque praestitum quidquid resurgenti apud vos ecclesiae ad firmamentum erat opus et ubertatem. Huiusmodi curis perbrevis sane tempore respondit exitus; nec enim usquam fortasse altius in animis recens fides insedit, neque acriores pietatis sensus erga beatissimi Petri Cathedram viquerunt. Cum quo christianae unitatis centro, in romanis Episcopis divinitus constituto, iam tum summa Anglis coniunctio intercessit decursuque aetatum perstitit, fidelissimo obsequio, firma: id quod tam multis tamque nobilibus rerum monumentis consignatum est, nihil ut testatius fieri queat.

Verum saeculo sexto decimo, in illa religioni catholicae asperrima per Europam tempestate, Anglia simul, neque ignota est causa, gravissimum vulnus accepit: quae primum divulsa a communionem Apostolicae Sedis, dein ab ea fide sanctissima abducta est, quam complura iam saecula, cum magno etiam libertatis emolumento, laeta coluerat. Dissidium triste! quod decessores Nostri ex intima caritate deploraverunt, omnique providentiae ratione conati sunt restinguere et profluentem inde malorum vim deminuere. Longum quidem est, neque est necessarium, seriem persequi earum rerum quae ipsorum in hoc sedulam perpetuamque curam declarent. — Praesidium vero insigne et praevallidum ab iis paratum est, quoties peculiare indixerunt preces eo proposito ut Deus Angliam suam benignus respiceret. Cui eximio caritatis operi sese nonnulli maiorem in modum dederunt viri sanctitate illustres, nominatim Carolus Borromaeus et Philippus Nerius; maximeque superiore saeculo Paulus ille, auctor Sodalitatis a Christi Passione, qui, non sine quodam caelesti afflatu, ut proditum est, *ad thronum divinae gratiae* supplicando instabat, eoque enixius, quo minus favere optatis tempora videbantur. — Nosmetipsi, multo etiam antea quam ad summum sacerdotium eveheremur, hoc idem religiosae praecationis officium in eandem causam impensum, et magni fecimus et valde probavimus;

huiusque rei iucunda quaedam subit animo recordatio. Quo enim tempore belgica in legatione versaremur, oblata Nobis consuetudine cum Ignatio Spencer, eiusdem Pauli sancti a Cruce alumno pientissimo, tunc nempe accepimus initum ab eo ipso, homine anglo, consilium de propaganda certa piorum societate, rite ad Anglorum salutem comprecantium.¹⁾ Tale consilium, et fide et amore fraterno excellens, vix attinet dicere quantâ Nos gratia complexi simus quantâque studuerimus ope fovere, praecipientes cogitatione largum inde utilitatis solatium anglicae genti consecuturum. Fructus autem divinae gratiae, ex bonorum precibus impetrati, non obscure quidem ante illud tempus provenerant; exinde tamen, sancto eiusmodi foedere latius dimanante, maiore copia extiterunt. Factum est enim ut complures, clarissimo etiam nomine, admonenti vocantique Deo pii volentes paruerint; idque non raro per maximas privatim iacturas, animo excelso. Praeterea mira quaedam commota est passim inclinatio animorum erga fidem et instituta catholica; ut ad haec accessio non minima facta sit existimationis et reverentiae, praepiudicatas opiniones delente studio veritatis.

Quarum rerum progressionem considerantibus, sic Nobis persuasum est, beneficio potissimum unanimae supplicisque tam multorum ad Deum absecrationis, maturari iam tempus quo benignitatis eius erga nationem vestram consilia se amplius prodant, ut plane *sermo Dei currat et clarificetur*.²⁾ — Fiduciamque adiuvant quaedam ex humana civili que rerum vestrarum temperatione momenta, quae si minus proxime ad id quod propositum est conducunt, conducunt tamen, vel dignitatis humanae tuenda honestate vel iustitiae caritatisque legibus dirigendis. Sane apud vos multa datur opera causae, quam vocant socialem, dirimendae, de qua consulto est a Nobis ipsis actum encyclicis litteris: sodalitia quoque habentur providenter condita ad aequam opificum plebisque levationem et disciplinam. Optimum similiter, quod tanta cum alacritate et firmitate contenditur, ut

¹⁾ Ad hoc precem ille praecipue suadebat salutationem angelicam: impetravitque a Coetu sollemni Ordinis sui, Romae habito an. MDCCCLVII, singulare de ea re praeceptum sodalibus omnibus eiusdem Ordinis.

²⁾ II. Thess. III, 1.

in populo maneat religiosa institutio: quo nullum certe stabilius est educandae soboli continendoque domestico et civili ordini fundamentum. Est item in laude, multos diligenter studioseque in id incumbere, ut potus intemperantia, indigna homine labes, tempestivis cautionibus comprimatur. Illud autem egregium, coalitas nobiliorum iuvenum societates, custodiendae morum debitae continentiae, atque honori qui par est, in feminas observando: nam dolendum, opiniones de christiana continentia serpere exitiales, quasi arbitrantium non tam restricte eo praecepto teneri virum, quam femina teneatur. — Nec sine causa prudentes viri extimescunt *rationalismi et materialismi* pestes, a Nobismetipsis saepius damnatas; quarum contagione quidquid usquam auctoritatis est in religione, in studiis doctrinae, in vitae usu, tollitur funditus vel admodum infirmatur. Quam ob rem illi praeclare consulunt qui non timide complectuntur atque etiam asserunt summa Dei et Christi eius iura, leges, documenta; his namque divinum in terris regnum consistit; hinc omnis potestas et sapientia et incolumitas derivatur. — Probeque indolem vestram virtutemque declarat multiplex beneficentiae ratio; de languida senectute, de pueritia derelicta, de invaletudine perpetua, de inopia calamitosa, de periclitanti pudore, de vitiositate corrigenda, curaeque aliae similes, quas antiquitus Ecclesia mater studiose induxit nulloque tempore destitit commendare. Nec praetereunda est dierum sacrorum publice inviolata religio; neque ille reverentiae habitus, quo in divinarum libros Litterarum animi fere ducuntur. — Potentia denique et opes nationis britannicae, humanitatis libertatisque beneficia unâ cum commerciis in oras ultimas proferentis, cui non merito sunt spectatae?

Ex hoc tamen laudatarum rerum concursu et agitatione mens tollitur ad summum omnis efficientiae principium fontemque iugem bonorum omnium: ad Deum, beneficentissimum nobis e caelo patrem. Neque enim, nisi exorato et propitio Deo, illae res vere sunt, uti oportet, privatim vel publice valiturae: quippe, *Beatus populus, cuius Dominus Deus eius*.¹⁾ Sic igitur animum christianus homo affectum confirmatumque habere debet, ut

¹⁾ Ps. CXLIII, 15.

rerum suarum spem reponat maxime et defigat in ope divina quam sibi paret orando: inde scilicet fit ut eius actioni quiddam humano maius et generosius accedat, beneque merendi voluntas, veluti superno ardore incitata, multo se amplius atque utilius effundat. — Deus nimirum, data exorandi sui facultate, permagno mortales et honore affecit et beneficio; idque praesidium omnibus omnino promptum est nec operosum, nullique ex animo adhibenti recidit irritum: *Magna arma sunt preces, magna securitas, magnus thesaurus, magnus portus, tutissimus locus.*¹⁾ Quod si divinum numen religiose oranti ea licet expectare quae ad prosperum huius vitae statum proficiant, perspicuum est nihil non ei sperandum, ad aeternitatem vocato, de praestantissimorum adeptione bonorum, quae humano generi Christus peperit *sacramento misericordiae suae. Ipsemet, factus nobis sapientia a Deo et iustitia et sanctificatio et redemptio*²⁾, ad ea omnia quae in id providentissime docuit, constituit, effecit, salutaria orandi adiecit praecepta, eademque roboravit benignitate incredibili.

Sunt ista quidem nemini christiano non cognita: tamen haud satis recoli a plerisque et admirari solent. Hoc nobis dat causam ut orandi fiduciam vehementius excitemus, Christi Domini ipsius verba paternamque caritatem renovantes. Illa nempe gravissima et promissis uberrima: *Et ego dico vobis. Petite et dabitur vobis; quaerite et invenietis; pulsate et aperietur vobis: omnis enim, qui petit, accipit, et qui quaerit, invenit, et pulsanti aperietur.*³⁾ quae mirifice illustrent Dei providentis consilium, ut precatio sit et indigentiae nostrae interpretis et eorum quibus indigeamus certa conciliatrix. Quo vero maiestati Patris vota nostra accepta grataque fiant, ea filius cum suo ipsius deprecatoris merito et nomine omnino iubet nos coniungere et exhibere: *Amen amen dico vobis; si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Usque modo non petistis quidquam in nomine meo: petite et accipietis, ut gaudium vestrum sit plenum.*⁴⁾ Tum similitudine etiam benevolentiae

actuosae, qua sunt animati parentes in liberos, rem confirmans: *Si vos, inquit, quum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris; quanto magis Pater vester de caelo dabit spiritum bonum petentibus se?*¹⁾ Magna procul dubio lectissimorum munerum copia eo *spiritu bono* continetur; atque illa maxime inest arcana vis, de qua Christus ipse commonuit: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.*²⁾ — Tali disciplina instituti, fieri nequaquam potest ut non invitentur, non impellantur animi ad salutarem orandi consuetudinem: nimium vero quantum in id et perseverantia insistent et exardescunt pietate, ubi sese ad exempla Christi contulerint. Qui nihil timens, nulla re egens, quippe Deus, tamen *erat pernoctans in oratione*³⁾ atque obtulit *preces supplicationesque... cum clamore valido et lacrimis.*⁴⁾ idque peragens *ita se Patri exhibere voluit precatorem ut meminisset se nostrum esse doctorem, prout ipse sapienter vidit, nationis vestrae ornamentum, venerabilis Beda.*⁵⁾ At Christi Domini praeceptionem in hac re et exemplum nihil profecto luculentius comprobatur quam supremus ille sermo, quem cruciatibus proximus necique, ad apostolos habuit. In quo, sublatis in caelum oculis, spirante pectore caritatem, Patrem sanctum etiam atque etiam compellavit, id rogans id flagitans, ut arctissima inter alumnos sectatoresque suos coniunctio foret et permaneret in veritate; idque tamquam evidens argumentum legationis suae divinae in oculis gentium patesceret.⁶⁾

Hoc loco gratissima enimvero obversatur cogitationi unitas fidei et voluntatum, cuius gratia Redemptor et Magister noster in ea supplicatione ingemebat: quam unitatem, rei quoque civili domi forisque perutilem, haec vel maxime tempora, dissociatis adeo perturbatisque animis, plane deponunt. Quantum in Nobis fuit nihil admodum quod Christi exemplum et conscientia officii admoneret, videmur praetermississe vigilando, hortando, providendo; Deoque imploratione suppli-

¹⁾ Chrysost. hom. XXX. in Gen. 5.

²⁾ I. Cor. I, 30.

³⁾ Luc. XI, 9—10.

⁴⁾ Ioann. XVI, 23—24.

¹⁾ Luc. XI, 13.

²⁾ Ioann. VI, 44.

³⁾ Luc. VI, 12.

⁴⁾ Hebr. V, 7.

⁵⁾ In. ev. S. Ioann. XVII.

⁶⁾ Ioann. XVII, 21.

cavimus humili et supplicamus, ut nationes de fide christiana dissentientes pristinam tandem repellant unitatem. Id proximo tempore non semel affirmateque significavimus, neque uno consilii modo acriores in idem curas conferre instituimus. Quam vero feliciter Nobis beateque, si rationem pastorum principi instande iam tempore reddituris, id contingat ut de his votis, quae ipso aspirante et ducente aggressi sumus perficere, libamenta ei non exigua fructuum afferamus! — Per hos autem dies magna cum benevolentia et spe habemus animum ad Anglorum gentem conversum; in qua intuemur crebriora et manifestiora indicia divinae gratiae, salutariter animos permoventis. Satis enim apparet, ut quotidie offendant non paucos communitatum suarum in rebus maximis vel confusio vel repugnantia; ut alii videant qua opus sit firmitate adversus novum variumque errorem, in prava naturae et rationis placita abeuntem; ut augeat hominum numerus religiosorum ac prudentiorum, qui coniunctioni cum Ecclesia catholica instaurandae ex animo multumque studeant. Eloqui vix possumus quam vehementer et haec et similia plura caritatem Christi in Nobis acuunt; quantaque contentione uberius a Deo gratiae munera devocemus, quae animis ita affectis infusa, in fructus exeant optatissimos. Eos videlicet fructus, ut *occurramus omnes in unitatem fidei et agnitionis Filii Dei.*¹⁾ *Solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis: unum corpus et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae; unus Dominus, una fides, unum baptisma.*²⁾

Vos igitur omnes cuiusvis communitatis vel instituti, quocumque in Anglia estis ad hoc unitatis sanctae propositum revocandi, sermo Noster peramanter appellat. Sinite obtestemur vos per sempiternam salutem perque gloriam christiani nominis, ut preces fundere atque vota summo Patri caelesti demisse impenseque facere ne renuat. Ab ipso, omnis luminis largitore omnisque recte facti suavissimo impulsore opportuna petere adiumenta contendite, ut liceat vobis doctrinae eius plene dispicere veritatem, eiusdemque misericordiae consilia fidelissime amplecti, augusto nomine inter-

posito et meritis Jesu Christi, in quem aspicere oportet auctorem fidei et consummatorem,¹⁾ quique *dilexit Ecclesiam et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret . . . ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam.*²⁾ — Difficultates si quae sunt, non sunt tamen eiusmodi ut aut caritatem Nostram apostolicam omnino iis reterdari, aut voluntatem vestram deterreri oporteat. Esto, quod rerum conversionibus ac diuturnitate ipsa dissidium convaluerit: num ideo reconciliationis pacisque remedia respuat omnia? Nequaquam ita, si Deo placet. Sunt eventus rerum, non provisione humana tantummodo, sed maxime virtute pietateque divina metiendi. In rebus enim magnis atque arduis, si modo sint sincero et bono animo susceptae, adest homini Deus, cuius providentia ab ipsis inceptorum difficultatibus capit quo magnificentius eluceat. Ad solatium communis spei haud longe abest ut saeculum condatur tertium decimum, postquam missos ex hac Urbe apostolicos viros, quod initio commemoratum est, gens anglica auspiciato excepit, spretaque vana numinum religione, primitias fidei suae Christo Deo consecravit. Res quidem, si qua unquam fuit, celebratione et gratiis publice digna, quippe quae vobis et magnam beneficiorum copiam et amplitudinem nominis per aetates adduxit. Tali autem ex recordatione memoriae utinam id praecipue bonum sequatur, ut studiosos recti animos cogitatio capiat et aestimatio iusta de fide; quae non alia maioribus illis vestris tradita est, non alia nunc traditur. Nam *Iesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula*, ut Paulus praedicavit apostolus;³⁾ qui peropportune vos etiam hortatur ut memores sitis patrum vestrorum, *qui vobis locuti sunt verbum Dei; quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem.*⁴⁾

Socios adiutoresque in causa tanta catholicos Angliae, quorum exploratissima est Nobis fides et pietas, praecipue advocamus. Qui sacrae precationis dignitatem virtutemque frugiferam sedulo apud se perpendentes, nihil dubium, quin certare velint ut inde suis omni ope succurrant, eisque et sibi

¹⁾ Eph. IV, 13.

²⁾ *Ib.* 3—5.

¹⁾ Hebr. XII, 2.

²⁾ Eph. V, 25—27.

³⁾ Hebr. XIII, 8.

⁴⁾ *Ib.* 7.

demereantur Dei clementiam. Nam ut quis suâ causa oret, cogit sane necessitas; ut oret aliorum causâ, studium hortatur fraternum: facile autem apparet plus quidem gratiae habituram esse apud Deum precem, non quam transmittat necessitas, sed quam caritas fraternitatis commendat. Id certe christiani ab Ecclesiae usque primordiis alacres praestiterunt. In eo potissimum quod attinet ad fidei donum, praeclara sunt ad imitationem quae antiquitas tradidit: quemadmodum illi cognatis, amicis, principibus, civibus suis inflammato studio postularent a Deo *mentem obedientem in christianam fidem.*¹⁾ — Coniunctâ in re accedit aliud quod Nos habet sollicitos. Est enim compertum Nobis, non deesse istis qui nomen catholicum teneant ii quidem, re vero et professione non ita, ut aequum est, probare curent; maxime vero, in amplis primariisque urbibus, ingenti numero esse homines qui religionis christianae ne ulla quidem elementa hauserint, quique non modo nullum Deo adhibeant cultum, sed in caeca ignorantia iustitiae bonitatisque eius versentur. In hac item calamitate orandus, exorandus est Deus: velit ille, qui potest unus, aptas curationi monstrare vias, velit eorum animos viresque sustinere qui in ea ipsa causa iam desudant, velit *mittere operarios in messem suam.* — Quod Nos deprecandi officium quum in filiis Nostris urgemus, eosdem pariter debemus velle admonitos, ut ne quid de se desiderari ullo modo sinant quod impetrationis fructum efficiat, habeantque prope modum sibi quae Corinthiis edixit Apostolus: *Sine offensione estote Iudaeis et Gentibus et Ecclesiae Dei.*²⁾ Nam, praeter virtutes animi, quas ipsa precatio in primis postulat, eam comitentur necesse est actiones et exempla christianae professioni consentanea. Integritatis exempla et iustitiae, miserationis in egenos et poenitentiae, concordiae domesticae et verecundiae legum, optimae sunt orantium commendationes. Qui sancte colunt et perficiunt praecepta Christi, eorum scilicet votis divina liberalitas occurrit, secundum illud promissum: *Si manseritis in me et verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis petetis, et fiet*

*vobis.*¹⁾ — Id autem est quod in praesentia, consociata Nobiscum prece, singulariter a Deo velit hortamur, ut detur vobis cives concordēs fratresque in complexum perfectae caritatis excipere.

Ad haec, Caelitum sanctorum adiungere iuvat deprecationem: cuius efficacitas quantum, hac praesertim in re, emineat, illud Augustini docet de Stephano acute dictum: *Si sanctus Stephanus sic non orasset, Ecclesia Paulum hodie non haberet.*²⁾ Itaque suppliciter imploramus Gregorium, quem suae gentis salutare Apostolum Angli consueverunt; Augustinum, alumnum et legatum eius, ceterosque, quorum admirabili virtute, admirabilibus factis, ista dilaudata est altrix Sanctorum insula; singularesque patronos, Petrum Principem apostolorum et Georgium; ante omnes, sanctissimam Dei Genitricem, quam humano generi Christus ipse e cruce reliquit atque attribuit matrem, cui regnum vestrum, nobilissimo praeconio, tamquam *Dos Mariae*, inde a proavis est dedicatum. Eos cunctos magnis precibus adhibemus apud Deum suffragatores, ut, renovatis temporum optimorum auspiciis, ipse *repleat vos omni gaudio et pace in credendo, ut abundetis in spe et virtute Spiritus sancti.*³⁾

Peculiariora vero precum officia quae iam, ad fidei unitatem, statis diebus modisque sunt apud catholicos instituta, ea curandum ut maiore et frequentia et religione celebrentur. In primisque vigeat sancta marialis Rosarii consuetudo, a Nobismetipsis tantopere excitata: eo quidem veluti summa evangelicae doctrinae perapte continetur, ab eoque saluberrimae in populos utilitates perenni cursu fluxerunt. Hoc amplius, ad sacrae indulgentiae beneficia, quae subinde a Decessoribus sunt in eodem genere concessa, unum quoddam adiciere placet sponte et auctoritate Nostra. Id est, qui rite precem recitaverint quam huic epistolae subiicimus, indulgentiam singulis, etiam non anglis, dierum trecentorum tribuimus, plenariam praeterea, semel in mense, recitantibus quotidie, consuetisque servatis conditionibus.

¹⁾ S. Aug. *de dono persever.* XXIII, 63.

²⁾ I. Cor. X, 32.

¹⁾ Ioann. XV, 7.

²⁾ Serm. *in nat. s. Steph.* VI, n. 5.

³⁾ Rom. XV, 13.

Haec omnia augeat expleatque divina obsecratio Christi de unitate; quam hodierna die per sacratissimum Resurrectionis eius mysterium immensa cum fiducia iteramus: *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi; ut sint unum, sicut et nos . . . Sanctifica eos in veritate: sermo tuus veritas est . . . Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis, qui credituri sunt per verbum eorum in me; ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint . . . Ego in eis, et tu in me; ut sint consummati in*

*unum: et cognoscat mundus, quia tu me misisti, et dilexisti eos, sicut et me dilexisti.*⁵⁾

Iamvero universae Britannorum genti fausta a Deo omnia cupimus et exoptamus: summa vero precamur voluntate, ut quaerentibus regnum Christi et in fidei unitate salutem vota plena eveniant.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XIV aprilis anno MDCCCLXXXV, Pontificatus Nostri decimo octavo.

⁵⁾ Ioann. XVII, 11, 17, 20, 21, 23.

LEO PP. XIII.

AD SANCTISSIMAM VIRGINEM PRO ANGLIS FRATRIBUS.

PRECATIO.

O beata Virgo MARIA, Mater Dei, Regina nostra et Mater dulcissima, benigna oculos tuos converte ad Angliam, quae DOS tua vocatur, converte ad nos, qui magna in te fiducia confidimus. Per te datus est Christus Salvator mundi, in quo spes nostra consisteret; ab ipso autem tu data es nobis, per quam spes eadem augetur. Eia igitur, ora pro nobis, quos tibi apud Crucem Domini

excepisti filios, o perdolens Mater: intercede pro fratribus dissidentibus, ut nobiscum in unico vero Ovili adiungantur summo Pastori, Vicario in terris Filii tui. Pro nobis omnibus deprecare, o Mater piissima, ut per fidem, bonis operibus fecundam, mereamur tecum omnes contemplari Deum in coelesti patria et collaudare per saecula. Amen.

26.

Decretum S. Congr. Rituum quoad festa Ss. Emigdii et Francisci Borgiae.

Votis Cleri et Populi Labacen. Dioeceseos qui Sanctum Emigdium Episcopum Martyrem et Sanctum Confessorem Franciscum Borgia ob accepta beneficia summopere venerantur, libenter obsecundans Rmus Dnus Jacobus Missia Episcopus Labacen. Sanctissimum Dominum Nostrum Leonem Papam XIII. supplex rogavit ut festum S. Francisci Borgiae Conf. a ritu semiduplici ad Duplex minus pro universa Labacen. Dioecesi evehere dignaretur, ac die decimae tertiae Augusti in Calendario ac Proprio ad usum Cleri totius eiusdem Dioeceseos affigi valeat sub ritu duplici minori festum Sancti

Emigdii Episc. Mart., cum Officio ac Missa propriis, Clero Almae Urbis concessis: facta potestate hocce festum recolendi etiam Regularibus proprio Calendario utentibus intra fines memoratae Dioeceseos commorantibus. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab eodem Sanctissimo Domino Nostro tributarum, benigne annuit pro gratia in omnibus iuxta preces: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. — Die 12. Julii 1895.

Caj. Card. Aloisi - Masella Praep.

27.

Nachsuchung.

Ueber Ersuchen einer k. k. Bezirkshauptmannschaft wolle nach dem Trauungsacte einer gewissen Rosalia Adler, angeblich geborenen Sterbec, geforscht werden.

Zur Orientirung wird beigefügt, daß der Ehegatte der Rosalia Adler, Johann Adler hieß und am 28. Sept. 1886 im Alter von 51 Jahren zu Tregist in Steiermark nach angeblich 23 jährig. Ehe gestorben ist.

28.

Razpis Iv. Nep. Schlackerjeve ustanove za učiteljske vdove.

Ustanova pokojnega vodje normalke, c. kr. šolskega svétnika in častnega kanonika Iv. Nep. Schlackerja za podporo ene učiteljske vdove se bode za čas od 1. avgusta 1894 do 1. avgusta 1895 zopet podelila.

Častiti župni uradi naj obvesté vdove, ki sicer ne vživajo kake ustanove, o razpisu te usta-

nove z opazko, naj prosilke svoje prošnje opremijo z verojetnimi svedočbami, da so v resnici ubožne, nesvarljivega življenja in da so njihovi možje najmanj 10 let hvalevredno služili v kronovini Kranjski kot ljudski učitelji.

Prošnje se imajo vložiti do 15. septembra t. l. tuuradno pri konzistoriju.

29.

Duhovne vaje za duhovnike.

Duhovne vaje za duhovnike se pričnó letos dné 26. avgusta zvečer ter se končajo dné 30. avgusta zjutraj.

Vabi se toraj častita duhovščina, da se vdeleži duhovnih vaj v prav obilnem številu. Zlasti naj se

oglasé oni gospodje, ki se jih že dolgo časa niso vdeležili.

Častiti gospodje duhovniki naj o svojem namenu kmalu obvesté dekanijske urade, da morejo ti tu sem poročati do 20. avgusta.

30.

Kanonično obiskovanje in birmovanje.

Kanonično obiskovanje in birmovanje bode letos: 15. avgusta v St. Vidu pri Zatičini na Dolenskem; 25. avgusta na Vrhniki.

Od 1. do 7. septembra v dekaniji semiški, in sicer: 1. septembra v Semiču, 2. septembra v Črnomlju, 3. septembra na Vinici, 4. septembra v Dragatušu, 5. septembra v Podzemlju, 7. septembra v Metliki.

31.

Škofijska kronika.

Župnija Šmartin pri Kranju se je podelila č. g. Josipu Razboršek-u, dekanu na Gradu in župnija Vače č. g. Mih. Barbo, župniku na Trebelnem.

Č. g. Anton Berce je bil 1. avgusta kanonično vmeščen na župnijo Boštanj.

Novo vstanovljena stolica za krščansko modroslovje in fundamentalko na tukajšnjem bogoslovnem učilišču se je podelila stoln. vikarju č. g. dr. Jan. Ev. Krek-u.

Č. g. Leopold Picigas, katehet in kapelan v Idriji, je imenovan prefektom v c. kr. terezijanski akademiji na Dunaju.

Stalno je stopil v pokoj č. g. Janez Štamcar, župnik na Poljanici, začasno pa č. g. Janez Hudovernik, beneficijant na Vačah. Upokojen je č. g. Viljem Wessel, duhovnik nemškega reda in župni upravitelj v Črnomlju; na njegovo mesto pride č. g. Peter

Skuhala iz istega reda, dosedaj župni upravitelj pri Veliki Nedelji na Štajerskem.

Premeščen so naslednji čast. gospodje kapelani: Janez Nemanjič iz Rovt kot župni upravitelj v Št. Lambert, Janez Volk iz Škocijana pri Dobravi v Stari Trg pri Poljanah, Janez Pelc iz Šmartnega pri Litiji na Vinico, Matej Kos iz Starega Trga pri Poljanah v Škocijan pri Dobravi, Viktor Köchler iz Boštanja v Šmartno pri Litiji. Novo sta nastavljena č. gg.: dr. Aleksij Ušeničnik kot drugi kapelan v Stari Loki, semeniški duhovnik Anton Oblak kot kapelan v Boštanju.

Umrli so čč. gg.: Upok. župnik Janez Zupančič 21. jun. v Radomljah pri Kamniku, Feliks Knific, beneficijant v pok., 2. jul. t. l. v Ljubljani in Jan. Šega, župnik v Podlipi, 23. jul. Priporočjo se v molitev čč. duhovščini.

32.

Konkurzni razpis.

Razpisane so sledeče župnije: Grad v radovlj. dekaniji, Col v vipavski dekaniji, Trebelno v trebnj. dekaniji, Pöllandl (Poljanica) v novomeški dekaniji, Masern (Grčarice) v ribniški in Podlipa v vrhniški dekaniji.

Prošnje za prvi fari so obrniti na visokočastiti knezoškofijski ordinarijat, za druge štiri fare na visoko c. kr. deželno vladu v Ljubljani.

Zadnji rok za vlaganje je 12. september 1895.

Knezoškofijski ordinarijat ljubljanski, dné 20. julija 1895.